

TAJNÉ DVEŘE

Pocity, které neumíte ovlivnit, jako by vás definovaly. Ale copak za to můžete? Síla proudu emocí boří jakoukoliv hráz racionality. Pohledy výmluvnější než rty. Nikdo jiný to necítí, jen vy. Dvě duše naladěné na stejnou notu. Člověk, ke kterému bezmezně lnete, ani nevíte proč. Věnujete mu každický svůj pohyb, každické slovo a myšlenku. Avšak nemůžete o těch pocitech promluvit, jako tajemství nosíte je v sobě, schované za převlekem všednosti. Na venek ledově klidní, uvnitř srdce roztrhané. To už se láska dere na povrch. Potlačujete ji ze všech sil, víte, že není správná. Existuje vlastně něco takového? Nesprávná láska?

Vím, že mě slyšíš. Slova vyslovená jiným směrem si stejně najdou cestu k tobě. Možná tuší, kam je chci doopravdy poslat. Mlčky je přijmeš. Řekneš si, že ti nebyly určeny. To kvůli tomu obalu, do kterého jsem je zabalila. Přesto uvnitř sebe slyšíš ten nejistý šepot naděje. Neposlechneš ho, protože nedává smysl. Šílenost a hloupost, pomyslíš si. Vždyť i já si to myslím. Ale chci cítit tu vzájemnost vyplývající z našeho bláznovství. Osamělosti už mám po krk. Chci vědět všechno o tobě a chtěla bych ti říct všechno o mě. Ty mlčíš, já mlčím. Oči mluví, ale jsou nejisté. Vyslovit otázku znamená odhodit své brnění, svou zbraň i štít. Vzdát se sama. Stanout bezbranně, napospas tobě. Tvá děsivá nepředvídatelnost spoutala mou odvalu. Neschopnost činu bojuje s neschopností nechat tě jít.

Hledám únik od té lásky, která svým křečovitým stiskem svírá mou bytost. Jen povol, ať se mohu nadechnout. Vyčerpávající bouře se prohání celým mým tělem. Jsem to ještě vůbec já? Hranice mezi tebou a mnou se rozplývají. Srdce zadupalo mou maličkost hluboko do země. Buď budu mít tebe nebo sebe. Tak omluv mou sobeckou lidskou přirozenost. Sobě dávám volnost. Tebe do zapovězené komnaty uvrhám. Zamykám a klíč se ztrácí v hlubinách mé duše. Ve dne v noci dřímáš tam. Uvnitř mě. Za tajnými dveřmi, o kterých víme jen ty a já.

Markéta Burešová